handen klemmend aan den zacht voortrollenden wagen.

Snelbesloten, sprong hij op, greep haar bij een arm en heesch haar met een forschen ruk naar binnen; zij zonk neer op de bank en hij haastte zich het portier dicht te trekken, in een vluchtigen glimp ontsteltenis lezend op de gezichten van de menschen, die het gevaarlijke gedoe hadden gadegeslagen.

„Dank u!" hijgde de binnengekomene. „Dank u! Zonder u . . ."

„Zou u gevallen en onder den trein vermorzeld zijn!" richtte hij haar streng, een tikje bleek van schrik en opwinding.

Nu pas keek hij zijn onvoorzichtige medereizigster aan en de strenge plooien in zijn gezicht hielden geen stand; het lieve, jonge gezichtje tegenover hem zou harderen van harte dan hij was ontwapend hebben.

„Hoe kon u zoo onvoorzichtig zijn!" beknorde hij op geheel veranderden toon.

„Ik moèst met dezen trein mee!" verdedigde zij zich. „Ik moèst, ziet u! Er hangt voor mij zoo heel veel van af."

„En toch was u te laat!" kon hij zich niet weerhouden, op een goedig spottoontje te antwoorden.

„Ik begrijp het niet! Ik meende zoo zeker nog tijd genoeg te hebben, dat ik mij niet eens haastte; ik moet mij bepaald vergist hebben! Ik ben u heel dankbaar voor uw hulp!" vervolgde zij met een allerliefsten blik, die overging in 'n guitig lachje bij haar opmerking: „Mijn arm zal nog lang aan u denken!"

DR. ABRAHAM KUYPER, die 29 October a.s. zijn 80sten verjaardag hoopt te vieren.

„Uw arm?" — „Ja," lachte ze vroolijk; „die zal wel de sporen dragen van uw stevigen greep!"

„Vergeef mij, ik wilde niet ruw zijn!"

„U neemt toch niet in ernst op, wat ik daar zei? Ik dank u immers mijn leven! Ja zeker, mijn leven," herhaalde zij nadrukkelijk, toen hij een protesteerend gebaar maakte.

Plotseling vervaagde haar ernst weer.

„Ik heb geen kaartje eerste klasse," vertelde zij. „Maar ik had heusch geen tijd, om 'n tweede-klasse-coupé uit te zoeken!"

Verrukt keek hij naar de steeds wisselende uitdrukking van haar sprekend gezichtje, waarop ondanks haar vroolijk, levendig gedoe een onmiskenbaar zorglijk trekje lag, vertellend dat aan dit zonnige schepseltje het leven niet enkel zonneschijn had gebracht.

„U zult wel niet betrapt worden!" stelde hij gerust.

„Dat denk ik ook niet! U zult mij wel niet verraden!"

„Zeker niet, daarvoor is uw gezelschap mij te aangenaam!"

„Maar ik heb u gestoord in uw lectuur!" sprak zij, wijzend op de haastig neergeworpen courant naast hem.

„Dat is zoo!" gaf hij toe. — „Ik zal niet meer babbelen!" beloofde zij. „Dan kunt u rustig verder lezen."

„Daarmee bewijst u mij volstrekt geen dienst! Ik babbel liever!" — „Is dat heusch waar?"

„Ja, heusch!" bevestigde hij met een lachtinteling in zijn oogen. — „Als wij samen willen babbelen, moeten wij ons haasten!" — „Hoezoo?" — „Ik ga er in Haarlem uit!"

„In Haarlem?" — „Ja."

„Maar mijn lieve, jonge dame, deze trein stopt niet in Haarlem!" — Met een angstgeluidje sprong zij op.

„Wat zegt u daar? Stopt deze trein niet in Haarlem?"

„Neen." — „Weet u het zeker?"

„Ja, heel zeker!" — „Maar dan ben ik ongelukkig! U moet u bepaald vergissen!"

„Neen, ik vergis mij niet; het is een trein, die van Amsterdam dóórgaat naar den Haag." — Ontsteld zonk zij op haar plaatsje terug. — „Maar . . . ." — „Nu begrijp ik het!" riep hij uit. „U hadt den volgenden trein moeten hebben, die een kwartier later vertrekt!"

„Tien uur, vijf-en-vijftig!" sprak zij triestig.

„Ja juist, en deze is van tien uur veertig!"

„Ik was dus wèl op tijd!"

„Zelfs nog veel te vroeg en . . . ."

„Wat ben ik dom geweest, o, wat ben ik dom geweest! Ja, zóó moet het zijn! Ik kwam het perron op en zag een trein, waarop „Rotterdam via den Haag" stond, zich juist in beweging zetten en zonder verder nadenken was ik overtuigd, dat het mijn trein was en ik sprong erin."

„Met gevaar voor uw leven!"

Hij verwachtte half, dat zij lachen zou, om het dwaze geval, maar zij zat stil in haar hoekje, bedroefd en kleintjes; al haar mooie vroolijkheid en levendigheid was weg; zij leek een vleugellam geslagen vogeltje.

Hij wist niet goed, wat hij zeggen zou, bang, onbescheiden te zijn; hij begreep, dat zij zich in een moeilijk parket moest bevinden. Arm kind, ze was nog zoo jong en scheen zoo weinig tegen moeilijkheden opgewassen; het zorglijke trekje, dat hij in haar vroolijk gezichtje ontdekt had, sprak heel duidelijk, nu zij zoo stil en zielig neerzat. Hij gevoelde, schrikkend van die vreemde opwelling, neiging, om dat betrokken gezichtje meewarig te streelen; hij moest in ieder geval trachten, haar te helpen.

„Is het heel erg voor u?" vroeg hij deelnemend.

Ze keek hem aan en hij zag, dat haar oogen glimmerden van tranen; zij knikte en door die beweging rolden de heldere druppels met een vaartje van haar wangen af.

Otto Remmert voelde zich week worden als nimmer tevoren in zijn leven; van zoo nabij had hij nog nooit een vrouw zien schreien; het lieve gezichtje, eerst zoo guitig, nu zoo droevig met de natte traanstreepjes en de bevende lipjes, deed snaren in hem trillen, die hij stom en onaandoenlijk had gewaand. — „Kunt u mij niet vertellen . . . . ?" aarzelde hij.

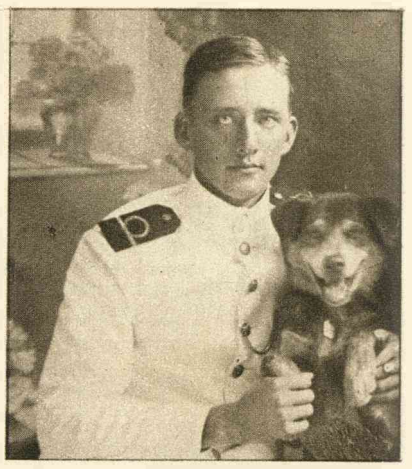

LUIT. T. ZEE DE JONGH, die bij het redden van een milicien tijdens den jongsten storm in het Schulpengat zijn leven liet. In het Koninklijk Instituut te den Helder zal ter nagedachtenis een gedenkplaat worden gebeiteld door Begeer.

„Och ja!"

Zij wischte haar tranen af en scheen door een energisch opwerpen van haar blond kopje te kennen te geven, dat zij zich in den toestand geschikt had en er geen nieuw tranenstroompje meer zou vloeien.

„Daar is Haarlem al!" sprak zij tragisch, naar buiten kijkend. „En we rollen er met een vaart door heen, alsof het een onmogelijkheid was, dat er ooit iemand daár zou willen uitstappen!"

Hij lachte.

„Zóó, dat is flink! Schik u maar in het onvermijdelijke!"

„Het zal wel moeten, maar het is heel erg!"

Hij durfde niet opnieuw op vertrouwen aandringen, maar wachtte geduldig, tot zij vertellen zou.

„Ik heb geen erg prettig leven," begon zij. „Ik ben arm

(Zie vervolg op pag. 10)

DE MIJNONTPLOFFING TE ZANDVOORT.

Te Zandvoort werd door den krachtigen golfslag een ontploffing van een aangespoelde mijn veroorzaakt. De geweldige luchtverplaatsing, die de explosie veroorzaakte, bracht groote schade toe aan de villa's gelegen op den boulevard Favauge. Geen enkel venster bleef heel, hetgeen onze linker foto duidelijk laat zien. Op de rechter afbeelding ziet men de uitwerking der luchtverplaatsing nog duidelijker. In deze villa, waarin een gedeelte van het plafond instortte, werden stoelen en tafels onderstboven gegooid.

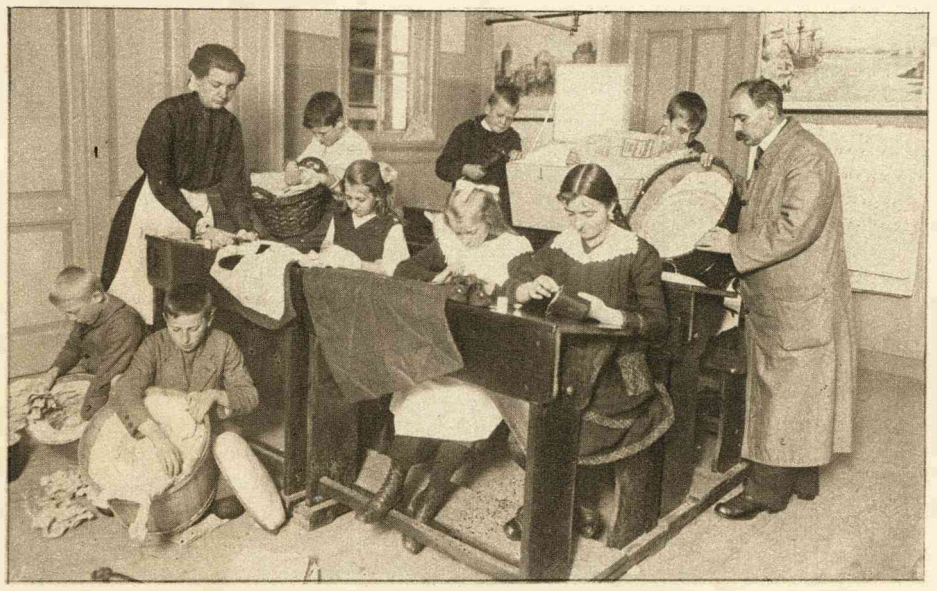

BESPARING VAN LICHT EN WARMTE.

Op verzoek van den burgemeester van den Haag heeft zich één commissie belast met het bekend maken van middelen ter besparing van licht en warmte door middel van oude kranten. De uitslag hiervan werd in de afgeloopen week in verschillende scholen gedemonstreerd in den vorm van werkstukken, vervaardigd door leerlingen dier scholen. Op onze kiek ziet men de jongens en meisjes aan den arbeid.

EEN 50-JARIG JUBILEUM.

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het diaconie-weeshuis der Ned. Hervormde Gemeente aan de Hooftskade te 's-Gravenhage werd er in de afgeloopen week een bazar met tentoonstelling gehouden, waarvan onze foto een overzicht geeft.

EEN EIGENAARDIGE PLECHTIGHEID.

Verleden week werd te Lutjebroek een monument onthuld ter eere van Pieter Jzn. Jong, den held van Monte-Libretti, die (geboren 24 Febr. 1842) op 13 October 1867 aldaar gesneuveld is, nadat hij 14 Garibaldisten met de kolf van zijn geweer had neergeslagen.